

Britisk realpolitikk:

De allierte, Finnland og Norge 1939—40

DE OFFISIELLE DOKUMENTER

Av Ralph Hewins

Churchill var hovedkraften bak de alliertes kyniske spill i 1939—40. Her er han i full sving i 1939.

Mange folk — spesielt briter og nordmenn — nærer den illusjon at de på et slags vis er bedre enn andre, mere moralske og idealistiske enn andre. De rasjonaliserer bort sin mere tvisomme politikk og handlinger gjennom å tillegge seg selv rene motiver og ta til inntekt for seg selv det jesuitiske valg-sprog at hensikten helliger midlet.

For firti år siden — som historiestudent, journalist, diplomat og biograf, førte også jeg meg selv bak lyset i denne henseende, men med stadig mindre overbevisning. Personlig erfaring verden rundt, fra Skandinavia til Midt-Østen, fra Nord-Amerika til Japan, har gradvis tilintetgjort mine illusjoner slik at det bare er svært lite tilbake.

Dette er en alminnelig personlig prosess og kalles ofte

alderens kynisme. Når det gjelder folkeslag, så blir det i generasjonenes løp pragmatismen til forlenget etablerte samfunn som det britiske og det franske. Blant nyere nasjoner, slike som Hohenzollern- og etter-Hitler-Tyskland, United States og Norge, har denne nøkternhet utviklet seg i vår levetid. Det skulle til en ny verdenskrig og H-bombedik-tatene, «det avgjørende våpen», for å stimulere veksten av realisme blant de mere uerfarne folk.

Når det gjelder internasjonal politikk, kan man se prosessen arbeide i den vest-tyske østpolitikk, Amerikas manglende tro på Vietnam-krigen, de russisk-amerikanske drøftelser om reduksjon av strategiske våpen i Helsingki og Wien. Den siste britiske gnist av ufornuft sloknet ved Suez i 1956, og franskmennene oppga en lig-

nende foreldet tankegang straks etter ved retretten fra Algerie. Nå blir nordmennene tvunget til å tenke realistisk ved deres traumatiske søknad om å komme med i E.E.C. — en avgjørelse som avhenger av harde handelsfaktorer (fiske og jordbruk) i øyeblikket og senere av like harde finansielle, militære og politiske faktorer.

Når det gjelder den enkelte, så er det for det meste modne menn som husker annen verdenskrigs realiteter, innbefattet bruken av to atombomber og derav følgende beskyldninger, som har bragt med seg større sans for realisme i menneskehetens affærer. Man hykler fremdeles offentlig med de gamle klisjeer, men få av dem virker særlig overbevisende. De forskjellige «idealistiske» politikker og institusjoner oppfattes i stor utstrekning for det de virkelige er — fasader bak hvilke maktpolitikken realiteter opererer, noe operatørene selv fullt ut forstår. Det er den yngre generasjon, som ikke har vært utsatt for noe verre enn 25 år med «kold» eller «lokal» krig, med alle de materielle og kulturelle fordeler en slik avdramatisert situasjon fører med seg, som holder fast ved den utslitte idealisme og min generasjons (født 1909) illusjoner. De synes faktisk å tro at slike gammeldagse begreper som «menneskenes brorskap», «ikke-vold» og «fredsbevegelser» er erstatning for realpolitikk.

Denne side av «generasjonskløften» er naturlig, beundringsverdig og forklarlig — men ørkesløs. Hva med 1914—18's «krig for å gjøre slutt på kriger», et «land skikket for helter å leve i», Nasjonenes Forbund og Gandhis «ikke-vold» etc., etc.? Min generasjon har vært gjennom alt dette før — og har trukket realistiske konklusjoner. Oss forekommer den velutdannede og aspirerende ungdom underlig gammeldags, og det gjør også deres såkalte «valgfrihet», deres mote og underhold-

(Forts. side 6)

F. J. B. VEALE:

Rudolf Hess' mystiske fredsmisjon i 1941

En 25 år gammel bok med avsløringer dukker frem fra glemslen

Fra en gammel venn av vårt blad, den britiske jurist og publisist F. J. B. VEALE (forfatteren av bl. a. *Advance to Barbarism*) har vi mottatt etterfølgende interessante oppsett, som han også har sendt CHICAGO TRIBUNE og fått inntatt der:

En lenge bannlyst bok som inneholder hemmelige detaljer med hensyn til Rudolf Hess' fredsmisjon til Britannia i 1941 har nylig kommet frem i lyset i London.

Denne to-binds bok ble skrevet på tysk av Paul Merker, en livslang kommunistisk agent mens han oppholdt seg i Mexico mellom 1942 og 1945, hvor han var leder av propagandaen i Latin-Amerika. Han vendte tilbake til Tyskland i 1945 og ble deretter minister i Ulbrichts soneregjering. Han døde 13. mai 1969.

Titlen på boken hans er «Deutschland, Sein oder nicht Sein» (Tyskland, være eller ikke være). Den ble trykket av et firma i Mexico City, antagelig for publisering i Øst-Tyskland. Den ble åpenbart undertrykket, antagelig på grunn av et kort avsnitt om Rudolf Hess' «misjon» i England. Et eksemplar av boken finnes i Library of Congress.

Hess' ankomst til Skotland 10. mai 1941 vakte verdensomfattende villrede og spekulasjoner. Den britiske regjering ga uttrykk for fullstendig forbauselse. Den forklaring som nå er godtatt av historikere er den

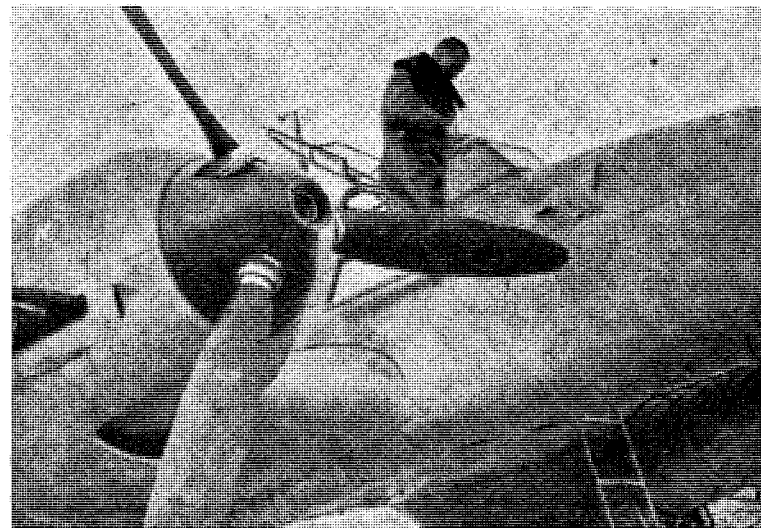
som Hitler selv lanserte da han først hørte om at hans stedfortreder hadde forsvunnet — at Hess plutselig og uberegnelig var blitt gal.

I sin bok stiller Merker dette mysterium fra annen verdenskrig i et helt annet lys. Han avslører kilden for sine informasjoner ved å si at umiddelbart etter at Hess' ankomst var blitt rapportert til ham, sendte premierminister Churchill en fullstendig rapport til Stalin og president Roosevelt. Det kan antas med sikkerhet at Churchill gjorde dette for å dempe den mistanke at Hess var blitt offisielt invitert til å besøke Britannia for å diskutere betingelsene for en separatfred.

Det er ingen tvil om at Kreml i den hensikt å sette Merker istand til å drive sin kommunistpropaganda i Latin-Amerika forsynte ham med detaljopplysninger om løpende begivenheter, som for eksempel om Hess' fredsmisjon.

I sin bok avslører Merker at et brev som foreslo et møte for å diskutere fred, skrevet av en eller annen i Tyskland til en ukjent diplomat, ble snappet opp av British Secret Service som

(Forts. side 7)

Rudolf Hess fotografert for starten i 1941.

SIEGFRIED:

Og enda noen bøker

Vi mottok noen bøker fra Cappelens Forlag for sent til at en omtale kunne komme med i julenumret, men det er nok mange av våre lesere som er interessert i bøker også på det nye året. Så her er en kort omtale.

DENGANG VI HADDE REVKONGER

Haakon B. Nielson: *Revytjener i 1920-årenes Kristiania.* J.W. Cappelens Forlag.

I et oppsett i VG før jul kom Scorpio inn på grunnen til at det står så dårlig til med norsk revy for tiden. Det hevdes jo nå at det bare er mulig å spille revy i Norge i fire av årets høstmåneder og Scorpio peker i den forbindelse på at det i tyve-tredveårene lot seg gjøre å spille revy året rundt, ikke minst var sommerrevyene populære. Det det skorter på nå er nok virkelig talentfulle revy-skuespillere. Har man det, så er formen på revyen i seg selv ikke avgjørende, da kan norsk revy ikke dø og da kan den spilles året rundt og vil trekke folk.

Og så tenker vi eldre tilbake på de gode gamle dager, i tyveårene, da landet var fullt av ikke bare de frodigste revykunstnere, men rene revykonger. Og det er dem Nielson skriver så hyggelig om i denne boken, som nok vil være midt i blinken for den eldre generasjon. Den som i all dagens uforståelige trøstesløshet og mangel på talenter på nær sagt alle områder utenom det rent tekniske, som vi sant å si hverken begriper meget av eller interesserer oss særlig for, tenker tilbake med vemod på det som var.

I Haakon B. Nielsons bok frisker vi opp igjen minnet om August Schönemann, Victor Bernau, Ernst Rolf og Per Kvist, alle markante personligheter og gudbenådede revyfyrester. Kunstnere som trakk folk hvorsomhelst og nårsomhelst og som tryllet sitt publikum inn i kaskader av lys og lyd og eventyr. Med slike folk kunne ikke norsk revy dø. Bortsett fra å være fremragende revy-skuespillere skrev disse glade gjøglere også ofte teksten til visene selv, det gjelder naturligvis i første rekke Per Kvist, og de trakk også som magneter til seg fremragende tekstforfattere. Når en tenker på hva de presterte kan en nesten gråte over dagens poengløse lirum-larum-tekster.

Haakon B. Nielson har en egen evne til å samle opplysninger og anekdoter og det er derfor alltid hyggelig og ofte spennende å følge ham tilbake til det som var. Vi anbefaler boken til efterjulsglede for de mange som gjerne drømmer seg tilbake til de gode gamle dager, og også til de yngre som grubler over hvorfor det nå står så dårlig til med norsk revy — som med så meget annet.

EN HYGGELIG VISESAMLING

Vidar Sandbeck: *På lergjøk og lyre.* J. W. Cappelens Forlag.

Sandbeck hører til de virkelig begavede visediktere, og dertil er

han så herlig ekte og norsk og treffsikker. Men ikke nok med det: han er slik en herlig romantisk realist.

Mitt livs vise er den je skrev åt prinsessa i Fjellmora grend som et kjærlighetspant frå en blek konfirmant.

Mitt livs vise er den je dikte med alle små sanser i spenn som en født trubadur. Den je fekk i retur.

Sandbeck har gitt ut en rekke visesamlinger før og denne nye av året føyer seg vakkert til rekken. Det er slik vi gjerne lytter til mor Norges sanne røst bak alle også åndelige forurensninger.

HVA MED TV?

Jahn Otto Johansen: *TV, makt og avmakt. Om fjernsyn og politikk.* J. W. C. Cappelens Forlag.

Det har som kjent vært rettet sterk kritikk mot Fjernsynet for å ha en venstreside. Jahn Otto Johansen tar for seg dette i årets bok og leverer et intelligent forsvar for de rødussete. Vi skal komme nærmere tilbake til boken og problemet med TV i en egen artikkel i nær fremtid.

NÅ JA, MR. HERRMANN!

Richard Herrmann: *Bak den svarte døren.* J. W. Cappelens Forlag.

Richard Herrmann, NRK's populære Londonkorrespondent som DAGBLADET i sin tid sjikanerte vekk fra en jobb i selve hovedbølet i Oslo (gudskjelov får en vel si), hører til det faste inventar på bestsellerlistene. Og det tyder utvilsomt på en viss sans for kvalitet hos det norske bokpublikum. For Herrmann er en benådet forteller som med rette engasjerer folk enten han nå bruker munnen eller pennen. Han er uvøren og morsom i sin uttrykksmåte og han har sans for de små intime detaljers krydder.

Så vanligvis funderer man kanskje ikke så meget over hvor pålitlig det nå egentlig er det han serverer. Man morer seg og har det hyggelig og så får da dette med sannhetsverdien komme i annen rekke.

Men i årets bok synes vi nok han tramper utillatelig i klaveret. En ting er at Herrmann har utviklet seg til å bli mere engelsk enn engelskmennene selv og at han derfor ser med velvilje og forståelse på den århundrelange serie av vold og overgrep og hykleri som kalles britisk utenrikspolitikk, men det går da ikke an for en mann som vel ikke direkte ønsker å havne i den skodvinske historieskole å fremstille den gamle røverhøvding

Moskusdyrene og tyskerne

En forespørsel fra Island som Olaf Holm besvarer

En av våre lesere på Island har i et brev spurt oss hvorledes det henger sammen med moskusdyrene i Norge. Folk der sier at de ble utryddet av tyskerne og vår leser spør om hva grunnen kan ha vært til det.

Vi har latt spørsmålet gå videre til daværende riksjegermester, kaptein Olaf Holm, som sier at han har vært inne på den saken før engang her i bladet, men gjentar i korthet:

Moskusdyrene på Dovre ble under okkupasjonen sterkt redusert, kanskje utryddet. Som vanlig ble tyskerne beskyldt også for dette, men det mangler sannsynlighetens preg. Moskusdyrene på Dovre holder til i et bortgjemt dalføre, Stølådalen. Tyskerne som var redde for å ta seg frem i skog og ennå mer i fjellet hadde ingen sjanse til å ta seg frem til Stølådalen, hvis de da ikke fikk hjelp av nordmenn som fortalte dem, at det var moskusdyr der, og viste dem veien dit. Det er også ganske usannsynlig.

Derimot er det ikke usannsynlig at moskusdyrene i kjøttnodens tid dengang er skutt av nordmenn. Fotografier av gjenliggende hodeskaller derfra tyder på det. Hadde det vært tyske jegere, så ville de iverfall tatt hodene med hornene med seg fremfor alt annet, så «gewirgerne» som de er.

Det ble skutt ett moskusdyr, betegnende nok en okse, i nærheten av turisthytten Reinheim, hvor tyskerne hadde en post. Det ble sagt, at det var i selvforsvar, men det ble ikke trodd og hodet (som var sendt til utstopping) inndradd. Senere er jeg kommet til, etter de er-

og imperieavliver Winston Churchill som noen pryd for Vestens historie. Selv britiske historikere gjør jo ikke det lenger.

Og enda mindre går det an på basis av det historiske materiale som nå foreligger å fremstille annen verdenskrig som utelukkende Hitlers onde verk. For er det noe som er klart nå, så er det jo dette at annen verdenskrig var koldblodig fremprovosert av det britiske krigspartiet for å få has på en farlig konkurrent. En annen side av saken er naturligvis at det var lett å provosere en statsmann som Adolf Hitler med hans fanatiske varhet for tysk ære. Churchill spilte som kjent en ledende rolle i dette spillet i samarbeide med den internasjonale jødedom og dens amerikanske eksponenter.

Nesten uanstendig er det å fremstille Churchill som den store statsmann og velgjører i en bok beregnet på det norske marked ettersom

faringer man har gjort med de «enstøinger» som streifer omkring alene, at det nok kanskje allikevel har vært sannheten. De er farlige og går til angrep på alt de treffer. En nordmann er som kjent kommet avdage på det vis — etter okkupasjonen og det advares mot dyrene, hvor de måtte vise seg — og

det kan være meget langt fra Dovre.

Der foregikk også «jakt» på villrein i Dovretraktene under okkupasjonen. Det skjedde ved at de gamle dyregravene ble satt istand og tatt i bruk. Ingen vil vel falle på den tanke at det også skyldes tyskerne.

Men slike ulovlige foretelser som reingraver og snarefangst må en se gjennom fingrene med i slike tider.

Olaf Holm

En statsadvokat på gjengrodde stier

Innsender i Morgenposten holder oppgjør med påtalemyndigheten.

I Morgenposten for 5. januar i år finner vi etterfølgende innlegg av P. O. Storlid. Tittelen om statsadvokaten på gjengrodde stier er innsenderens egen. Det er ellers verd å merke seg at bladet har gitt Storlid fremtredende plass på siden «Publikums Røst» med tittel over hele 3 spalter. Vi håper Storlid ikke har noe imot at vi gjengir innlegget også her. Vi synes det fortjener å bli kjent også utenfor Morgenpostens leserkrets.

Endelig! Endelig har lojale og lovlige borgere fått se i handling den nye vilje hos påtalemyndighetene til effektiv aksjon mot den økende kriminalitet. Tatt i betraktning de begrensede midler som står til rådighet, er det naturlig at der må skje en prioritering, m.a.o. at de farligste elementer må tas først. Og nettopp her er det at hr. statsadvokat Wiker ved sin aksjon mot statsstipendiat Sverre Hartmann har innlagt seg uvisnelige fortjenester av vårt

rettssamfunn. Statsstipendiat Hartmann er ikke veskenapper, skapsprenger eller voldsforbryter av den konvensjonelle type. Han tilhører den langt skumlere kategori av personer som fullstendig hensynsløst og hemningsløst trekker frem 30 år gamle dokumenter og på grunnlag av dem endog gjør offentligheten delaktig i besynderlige og uautoriserte slutninger aldeles på tvers av all offentlig godkjent samtidshistorie. Til dette kommer at han i sin egenkap av statsstipendiat faktisk er betalt av det offentlige for å forske! I f. eks. Russland ville han derfor uten tvil også blitt siktet for misbruk av offentlige midler. Her er et punkt som statsadvokaten foreløpig synes å ha oversett. I det minste bør det vurderes om hr. Hartmann ikke også kan siktes for svikaktighet i forretningsforhold, idet han, som statsadvokatens aksjon viser, leverer andre resultater enn dem man med rimelighet kunne vente å få. Overfor eksistenser som hr. Hartmann bør det i det hele

(Forts. side 3)

ANNEIESE PAROW

TANNINNSETNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - v/Lademoen kirke - Voldsminde

SIEGFRIED

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELDOM, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Nye krokodilletårer

Jo, det er sannelig grunn til i første rekke norsk gråt over verdens ondskap. Og aldri har det da heller vært felt så mange og så store krokodilletårer i norsk presse og fra den norske offentlighet som da året ebbet ut.

Man gråt over blodtørstige spanjere og ditto russere, og dermed kunne man da gråte i samlet kor fra ytterste venstre til surrogatfolkene for et ytterste høyre i Morgenbladet og i Farmand. Og det som hadde hendt var naturligvis vel verdt en skvett. For hadde man ikke i disse utrolige dikturland dømt ialt 8 mennesker til døden, dels for noe så uskyldig som å forsøke å løsrive en del av landet fra resten og lage en kommunistrepublikk av det, og herunder å ha begått mord og terrorhandlinger, og dels for flykapring og opprørsvirksomhet. De rene bagateller med andre ord.

Som så ofte før fant den elastiske norske statsminister ord for hva det rørte seg i the Establishments varme hjerte som er så fylt av omsorg for andre staters moral. «Som jeg allerede har fremholdt», sa den norske regjeringssjefen, «er regjeringen avgjort motstander av dødsstraff —».

Men så kom han visst til å tenke på noe! Kanskje på at han som norsk regjeringssjef vel også talte på vegne av de tidligere norske regjeringer og da hadde noen dusin eksekusjoner å svare for selv, foruten endel hundre legaliserte mord som ikke ble etterforsket? Og kanskje også på at norsk blodtørst fremdeles kan lure i hjertene slik at man aldri skal si aldri. Og derfor tilføyet den dobbelttungede da også: «i fredstid.»

Dermed er vel da den hellige grav vel forvaret, for ikke å snakke om de spesielle norske gravene fra dengang. For i Norge fortsetter som kjent «krigen» også etter at den avsluttes når det passer, og i 1945 raste vel da den tidligere gammelkrigen videre. Skjønt det vel tør falle noe vanskelig å få avliven av professor Skancke i 1948 til å ha skjedd i «krigstid»?

Nå skal det innrømmes at Borten personlig og det parti han tilhører vel ikke kan belastes så sterkt for det å ha talt til den norske francopraksisen dengang og derfor vel har lov til å bli litt våte i øynene nå så lenge etterpå. Men hva med høyrebladenes voldsomme gråt (dog vesentlig på vegne av de to jødene i Sovjet)? For husker vi ikke så rent feil, så var det Høyre med en viss Hambro i spissen som sto fremst i blodfylkingen dengang. Og hva med den overveldende francogråten i Arbeiderbladet? For ikke rettere enn vi vet, så var det Arbeiderpartiets regjering som satt med makten og må ta hovedansvaret for det blodige håndverk som ble drevet og som gjør både Franco og kamerat Bresjnev til de reneste sinker. Ja, partiets mangeårige fanebærer, Gerhardsen, skriver jo om sitt oppgjør med «forræderne» i årets bestseller.

Men, gråt krokodiller! Gråt så voldsomt over at andre enn norske makthavere henretter sine politiske motstandere at det med tid og stunder kan svulme opp til en mektig flom som skyller bort både hyklerne og det råtne system de representerer. Det er et naturlig nyttårsønske.

Har De skaffet Dem Hedems bok?

KR. 18,— + PORTO, KR. 0,90

Flere bortkomne dokumenter

Hvor ble det av Nygaardsvolds notater?

Når alt kommer til alt larter det til at Norges samtidshistorie i stor utstrekning bygger på bortkomne papirer og det har den visst gjort fra første stund da selveste avtalen i Trondheim holdt seg gjemt i UD. Ja, Skodvin har faktisk ikke funnet den igjen fremdeles. I tillegg til alt det andre bortkomne hører vi nå i en artikkel i Allers nr. 50 for ifjor om visse hendelser på Heggemoen gård i Trysil 11. april 1940. Blant annet heter det her:

«Da kong Haakon og Nygaardsvold etter bombingene 11. april 1940 forlot Heggemoen gård, ble det på statsministerens rom glemt igjen en liten koffert og en dokumentmappe som blant annet inneholdt Nygaardsvolds opptegnelser fra regjeringskonferanser 1939—40. Eieren av Heggemoen den gang, skogeier Oddvar Nyhuus, overlot de viktige dokumenter til sin bror da han mente at de var sikrere hos ham. De ble først gjemt på låven, men overfor truslen om tysk razzia i 1940, fant vedkommende det rådeligst å legge dokumentene i en stålkiste som ble gravd ned i skogen like utenfor gården. Etter frigjøringen har det imidlertid vært umulig å finne kisten igjen, til tross for at et område på et par mål er nøyaktig undersøkt. En regner med den mulighet at noen kan ha vært vitne til nedgravningen og senere fjernet kisten. Denne gåten blir trolig aldri løst, men den vil i hver fall alltid være knyttet til historien om Heggemoen gård.»

Vi skulle tro at den pessimistiske artikkelforfatter får rett i at «gåten» trolig aldri blir løst, for rimeligvis var det saker og ting i denne hemmelige Nygaardsvold-mappen som ikke tålte dagens lys fordi det ikke passet inn i jøssinglegenden. Bestyrket i den tro blir vi ved, at heller ikke Nygaardsvolds dagbok fra dengang tillates offentliggjort. Også den undertrykkes. Så kan da enhver gjøre seg opp sin mening om både denne «gåten» og de mange andre. Når alt kommer til alt er det kanskje likevel ikke så gåtefullt?

«Uppvakna Heimdall!
Blås som til Ragnarok,
så himlen rännar och Valballas
härlighet flammor,
och dagens dvärgätt, så kraftlös,
så överklok, må tro på ljungarn,
så kommer med straffande
hammar!» (Tegnér: Asatiden)

På gjengrodde stier —

(Forts. fra side 2)

tatt skredes inn med lovens fulle strenghet. Skal den slags forskning passere upåttalt, er det ingen gitt å si hvor det vil ende.

Hr. Hartmanns granskningsverdige forhold består altså i at han offentliggjør dokumenter fra nyere norsk historie, og på grunnlag av disse trekker slutninger av tildels anstøtelig karakter. Det gjelder norsk-tysk forhold, særlig fra og med kapitulasjonen i juni 1940 og et stykke utover samme år, herunder bl. a. den felles grensevakt i Finnmark. Hr. statsadvokaten er så kommet på den tanke at disse opplysninger om hemmeligholdte avtaler m.m. kanskje kan «skade gode nordmenns rykte». Noen av de angjeldende er døde, men det vites ikke at noen av de nålevende aktører i dramaet har innledet skritt mot hr. Hartmann. Etter det som er offentlig kjent, står statsadvokatens aksjon helt for hans egen regning.

Denne affære har vakt betydelig oppsikt i pressen, og fortjener det. Med unntagelse av et par fullstendig uartikulerte overfall på hr. Hartmann — som statsadvokaten neppe vil ønske tatt til inntekt for seg, er kommentarene temmelig enstemmig negative. Og det er fra historisk interesserte menneskers synspunkt meget gledelig. Det bør etter 30 år omsider være klart at historien ikke er politiets eller påtalemyndighetens område, iallefall ikke i Norge. Like innlysende vil det fortone seg at delaktighet i overenskomster med okkupanten, for å gjøre det beste ut av en temmelig fortvilet situasjon, selvfølgelig ikke er til «skade» for deres rykte som nødvendigvis måtte være med om dem. Den form for hjernekramp som et slikt syn røber skulle nå snart være overstått.

Det er dessverre ikke første gang politi og påtalemyndighet forviller seg inn på et område hvor deres inn gripen er like uønsket som unødvendig. Det hører med til norsk samtidshistorie at da Milorg-sjefen i Oslo, major Langeland, i 1948—49 offentliggjorde sine bøker «Dømmer ikke —» og «Forat I ikke skal dømmes», ble det etter regjeringsbeslutning innledet straffeforfølgelse mot forfatteren fordi hans offentliggjørelser «skadet gode nordmenns rykte». De dokumenterte høystående etterkrigsskikkelsers meget aktive samarbeid med okkupasjonsmakten. Ettersom

dokumentene var enstydige og ubestridelige avsa retten omsider den salomoniske dom at forfatteren ble å frifinne, — men bøkene å beslaglegge! I sannhet en dom som ruver i norsk rettshistorie. Langt verre gikk det redaktør Fanebust, som for dokumentasjoner av helt utrolige forhold (med «riksadvokaten for landssviksaker» som en hovedfigur) satte norsk og nordisk rekord ved å bli dømt til fengsel i 9 måneder for injurier. Begrunnelsen var den samme som for major Langelands inndragningsdom. Som igjen er den samme som statsadvokatens utgangspunkt i tilfellet Sverre Hartmann. De tre saker har forøvrig også det til felles at ingen av de «injurerte» selv gikk til noen aksjon. Ganske særlig Fanebust-saken anbefales statsadvokat Wiker til nærmere studium. Ikke minst fordi redaktøren i motsetning til majoren fortsatt lever og nå ad rettslig vei og gjennom offentlige skrifter lik en halvglemt Nemesis nærmer seg sine dengang overmektige motmenn.

Denne siste aksjon fra statsadvokaturet er således slett ikke uten presedens. Det er bare det at tiden for denslags initiativer fra det hold er runnet ut. Det burde statsadvokat Wiker ha visst. Hans aksjon mot en seriøs historiker må i norsk rettsvesens og forsknings analer derfor komme til å stå som den absolutt siste i sitt slag.

P. O. Storlid

Rødt ris til egen bak

Utgiveren av Den lille røde for skoleelever har fått erfare at hans paroler slår tilbake på ham selv med bomberangaktig sikkerhet. Som man vil være kjent med, oppfordrer han skoleelevene til bl. a. å benytte seg av såkalt telefonterror mot de av lærerne som de ikke kan tåle. Hva han burde ha regnet med, er at det også finnes elever som ikke tåler hans forvrølede veiledning i opprør for tenåringer. Iallfall er han selv blitt utsatt for en del utidig telefonoppripping, og selvfølgelig var han ikke større enn at han truet med politianmeldelse. Etter denne «selvanmeldelsen» av sin Lille røde, finner selv den radikale kollega Arbeiderbladet at det er «uverdige» å oppfordre skolebarn til å begå handlinger som man selv finner så forkastelige at de bør meldes til politiet. Til og med «det fascistiske klassepoliti».

FOR UNGDOMMEN

Red.: Per Borge

Men nye slekter fødtes der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring buset.

Eksklusjonen i DKSF

«Det er høyt under taket i DKSF».

Skål!

Jo, det omskolerte Vest-Tyskland holder sannelig frem som det stevner — mot det totale demokratiske kaos. Siste bulletin henter vi i et spesialtelegram til VG: «I Olabukser og høyhalset genser står presten foran alte-

ret. Det er en av Pfarrer Katzensteins (!) måter å få folk sammen på —, men det vekker nok en del oppsikt også i Berlin (!) at presten innbyr til — ikke kirke-kaffe, men til en drink i et

tilstøtende rom ved kirken. Man diskuterer prekenen og andre aktuelle ting over et glass vin eller dram, flaske-ne står i skapet og en utpekt munnskjenk har ansvar for bevertningen.» Skål!

TRYGVE ENGEN:

Høyre — Venstre?

I Folk og Land nr. 23/24 for 1970 peker Øystein Ulv på nødvendigheten av et grundigere ideologisk oppklaringsarbeid blant norske ungnasjonale, og uttaler håp om at også underskrevne kan gi sitt bidrag i denne sammenheng.

Nå er min tid nokså begrenset, arbeidskraften vesentlig mindre enn i yngre år, og «F & L»'s spalteplass snau. Jeg skal likevel prøve å skrive ned noen meget «uakademiske» og ukonvensjonelle tanker, i håp om å kunne yte et beskjedent bidrag til en slik oppklaring.

Når Ø. U. ved å gå tilbake til den franske revolusjon anno 1789 påviser slektskap med den tids «høyresyn», så er vel det korrekt nok. Men det er ikke relevant i dagens situasjon. Det er ikke dette syn som det norske folk i dag forbinder med begrepet høyrepolitikk. Høyre — og borgerlig politikk i det hele tatt — har en gang hatt sin historiske misjon. Men i de siste 40—50 år er det den marxistiske proletarfilosofi som stort sett har behersket menneskesinnene, og de marxistiske partier med LO som alliert har stadig pres-

(Forts. side 8)

KAMPSANGER FRA DENGANG:

15.

Gi akt, våkn opp

En av de gamle, gode fengende kampsangene helt fra den første tid var denne som vi gjengir her. Spesielt de gamle kampfeller vil nok gjenoppfriske minnet om den med glede. Svært mange av dem fikk nok den «sårete tinning» som sangen taler om.

Allan Johansen.

2. Kast trelleåk! Den nye tid er inne!
Fribåren ungdom tar sin egen vei.
Her intet er å tape, alt å vinne,
:/: Til frihet fødtes vi, til trelldom ei :/:
3. La fare splid og egen ussel vinning!
Vi samles enig, Norge er vår mor.
Skal seierskransen gi en såret tinning,
:/: Vi ofrer glad, vi vet vår sak er stor :/:

K.S.

HARTWIG SINGER:

Den totale nasjon?

Europeisk nasjonalisme og åpningen fremover

I.

GUD har villet og skapt ulikheten mellom folkene og rasene. Derfor er ethvert forsøk på blanding av rasene i strid med Guds vilje.

Slik lyder et resultat av konservativ grubling over fenomenet biologisk forskjelligartede menneskegrupper. Særlig i de amerikanske sydstater og i Syd-Afrika finner vi denne mening. Altså i områder hvor man på grunn av situasjonen tenker endefrem og ukomplisert, det vil altså si religiøst. Men kan problemet konfrontert med vår intellektuelle kritikk løses så lett? Er Gud en selvfølgelighet, et utgangspunkt for politisk erkjennelse, en konstant, hvis vilje og skaperkraft kan bli gjort til gjenstand for klippefaste, konkrete postulat? For den som kritisk går inn på problemet med rasene og folkene er det ingen nødvendighet å

klamre seg til at bestemte fixeringspunkt i det hinsidige. Virkeligheten og dermed vitenskapen kan tilby fastere holdepunkter.

1. DEN SUBJEKTIVE VIRKELIGHET

Nasjonalisme som psykologisk faktum

«Hva er da nasjonen mer enn en irrasjonell innbildning?» spør den venstre-intellektuelle, ikke helt forfeilet, men ureflektert nedvurderende og, før noen har fått anledning til å svare ham, danser han opphisset bortover gatene. Med skum om munnen svinger han sine sinte plakater: For moralen, for solidaritet med et mest mulig fjernt og eksotisk, ja, innbildt folk. Men vi — vet vi hva han føler? Analyserer vi hva han forneker, men selv praktiserer i grotesk form? Fellesskap i ånd — ikke med et fjernt fantom,

men med vår nære neste. Nasjonalisme er solidaritet.

Vi finner liten grunn til å presisere nasjonalisme-begrepet gjennom en historisk oppramsing fra Hutten og Herder over deLagarde og von Salomon til Hitler og Rosenberg. En dyptpløyende begrephistorie er unødvendig når man bare er seg bevisst at der ikke finnes noe begrep som ikke kan diskuteres og rasjonelt avgrenses, som der ikke kan stilles et radikalt spørsmålsteget ved, det være seg nasjon eller folk, Europa eller rike, fedreland eller menneskehet, nasjonalfølelse, nasjonalbevissthet, eller nasjonalisme.

Sosiologiske undersøkelser har bidratt meget til å klargjøre fenomener som nasjonalisme og nasjon. Fremfor alt Eugen Lemberg har vitenskapelig-kritisk analyserende forfulgt nasjonalismen gjennom verdenshistorien. Han karakteriserer den som «en kraft som integrerer store, potensielt statsbærende grupper, avgrenser dem overfor deres omverden og former dem til nasjoner eller nasjonlignende dannelser», den enkeltes vi-bevissthet i samfunnet

som derigjennom blir til nasjon.

Ikke ensidig maktstrev er her drivkraften, men «hengivelse til kollektivet», en grunnkraft i den menneskelige psyke, som finner sin årsak i «menneskets naturlige streben etter åndelig selvhevdelse». På dette grunnlag oppdaget Lemberg integrerende krefter tilsvarende nasjonalismen — også i religioner (eks.: Middelalderens kristendom) og i moderne ideologier (eks.: Kommunismen; den stalinistiske sovjetunion som fedreland for all verdens proleterer). Den konservative politologen Ludwig Freund konstaterte likeledes at «nasjonalbevisstheten i mangel av jordnære lojalitetsbånd vil finne et surrogat i et totalt, politisk Humanitetsideal som på samme måte som nasjonalismen virker som en kompensasjon for egoisme og individualisme...»

(Fortsettes)

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Karl Johansgt. 23 — IV, tilv.
Telefon 33 49 00

Røde-Rudi til Danmark

Røde-Rudi, den i Tyskland fødte, fikk ikke forlenget sin oppholdstillatelse i England — og vel var det for England. Isteden har da den røde tatt imot et tilbud som det alltid beredte Pornografi-Danmark sto parat med: å bli undervisningsassistent ved Aarhus Universitet. Så nå skal det bli lærdom å få for danske studenter.

Avslørende skandale

Hvis noen har vært i tvil om hva det er for slags forestilling «Hair» og lignende «kunstnerisk» pornografi, akseptert av det dekadente samfunn, er, så må da vel hendelsene i Bergen (ved Den Nationale Scene, som har falt i røverhender) kunne åpne øynene på noen og hver. Om ikke annet så avslører den iallfall hvorledes forestillingen virker på folk, til og med på teatrets eget personale. Det som hendte var at to personer tilknyttet

(Forts. side 8)

ALEXANDER LANGE:

Okkupasjonstidens likvideringer

ET MØRKLAGT kapitel av norsk samtidshistorie om grove orbrøytelser, som THE ESTABLISHMENT har nektet å undersøke i offentligrettslige former — ennsi å søke å bøte på.

EN FORTEGNELSE MED ENKELTHETER

Artikkel 5

I det nymodens Norge som ånder av emigranters og illegalisters «rettslige» selvforvarstiltak kunne selvsagt ikke Johan Scharffenberg og noen andre tie stille.

Scharffenberg skriver i det særdeles impliserte organ «VERDENS GANG» 21. feb. 1952 under overskriften — «LIKVIDERINGENE» blant annet — her bør man lese hvert ord flere ganger. De er relativt milde i formen, men var i all serviliteten dengang et tordenslag for de skyldige fra øverst til nederst:

— «Professor dr. Arne Bergsgård nevnte i «Verdens Gang» 18. januar de såkalte «likvideringer» under okkupasjonen og fremholdt «at det går sume ulykkelege menneske mellom oss som meiner dei har mist sine kjære med stor urett. Burde ikkje sume av desse sakene og bli prøvde?»

Etter frigjøringen har i enkelte tilfelle de etterlatte søkt å få de dreptes minne rensert ved rettslige undersøkelser, men Riksadvokaten forbød enhver slik undersøkelse ved Rundskriv av 15. oktober 1945 om «etterforskning av visse særegne saker fra okkupasjonstiden»:

«Disse saker blir å henlegge av påtalemyndigheten såsnart det ved politiets etterforskning er bragt på det rene at den handling som saken angår, er begått som ett ledd i motstanden mot fienden og som følge herav i det foreliggende tilfelle må ansees som rettmessig».

I skr. av 16. mai 1947 til Riksadvokaten ga statsråd J. Chr. Hauge — i egenskap av tidligere sjef for hjemmestyrkenes sentralledelse — en redegjørelse hvorfra hitsettes:

«Det lå i sakens natur at beslutninger om eksekusjon (Et pent borgerlig navn på

mord. AL) måtte treffes i utpreget utenrettslige former. Hjemmestyrkenes sentralledelse måtte i stillingsmedfør ta stilling til de fleste spørsmål om eksekusjon idet det var en stående regel at de lavere avdelinger ikke hadde myndighet til å foreta eksekusjon, medmindre det var nødvendig å handle øyeblikkelig. (Jeg ønsker å gjøre oppmerksom på at enkelte tilfeller av eksekusjon er skjedd uten at de norske hjemmestyrker idetheletatt har vært engasjert.) . . .

Av nærliggende grunner ble dokumentene i eksekusjonssaker alltid tilintetgjort.»

Så fortsetter Scharffenberg: Dokumentene burde vært skjult på sikker måte, så ansvarsspørsmålet kunne ha blitt forsvarlig prøvet etter frigjøringen . . .

Lensmann Horgen og hustru ble drept i juni 1944 ved at en håndgranat om natten ble kastet inn gjennom vinduet til soveværelset. Hjemmefrontens ledelse advarte i et sirkulære i «Norges Lensmenn» 18. juli 1944 mot å gripe inn mot motstandsbevegelsen. Lensmenn som bryter denne parole må være forberedt på å møte den samme skjebne som Politinspektør Lindvik og lensmann Horgen.»

Hadde hjemmefrontens ledelse gitt ordre til å drepe Horgen selv med fare for også å drepe hustruen?

Etter pålitelig opplysning ga Hauge ordre om «likvidering» av politisjef Martinson 8. februar 1945.

Han burde forutsett at tyskerne ville ta represalier. De lot henrette ialt visstnok 37 nordmenn.

De MILORG-menn som fikk ordre om «likvideringer», mente seg bundet av lydighetsplikten. Ansvar faller på ledelsen.

«Likvideringer» ble også foretatt av grupper som opererte på egen hånd, således

Osvaldbanden. Asbjørn Sundde har skildret fremgangsmåten. Man ville drepe her i Oslo «angiver». Da han ved anledningen hadde en gjest, drepte man også ham. («Menn i mørke» s. 122—123.)

Ved et forsøk på ran i Eker Sparebank nektet kasserer Holm å utlevere kassen, han ble skutt ned. Det skal ikke ha vært noe å utsette på hans nasjonale holdning. (Makan, AL). Har politiet undersøkt denne sak? Har hans etterlatte fått erstatning?

Etter frigjøringen trengte X om natten inn i en barakke for å få brennevin og skjøt to tyske krigsfanger. Ved kongelig resolusjon fikk han «betinget undlatelse av tiltale» etter innstilling av statsråd J. Chr. Hauge.

Drap av vergeløse krigsfanger blir internasjonalt fordømt. Det ble tatt hensyn til hans forhold under krigen.

I norsk rettspleie har det nå vært brukt forskjellig mål på de samme handlinger etter forøvernes politiske standpunkt, skrev Johan Scharffenberg. —

Vi fortsetter vår liste:

30. Pedersen, Walter, Bergen, 33 år.

Ble den 26. oktober 1944 skutt på trikken av to ukjente menn. Trikken var for inngående fra Kronstad. Pedersen sto i mørket foran på plattformen, og da trikken saknet farten i en sving, — kunne passasjerene høre en

(Forts. side 7)

Vel var Johan Scharffenberg en politisk motstander av NS, men han var ikke villig til å gi avkall på sannhet og rett av den grunn. Dagens Establishment vil bare huske det første.

Mannshode (hugget og skaaret ut av en kort tykk trestamme).

Omkring 1750 ble denne figur — ved et tilfelle — gjenfunnet der den var gjemt av en bonde i Telemark. Figuren var da hel og intakt. Men under transporten hjem til gaarden lot bonden figuren gli så uforsiktig ned gjennom bergskora, hvor den var stukket bort, at nesen ble slaatt av. Figuren ble oppstillet inne i gaardens hovedbygning, i en gammel stue av grovt tømmer og holdes der i akt og ære den dag idag. —

Det med kraftens vemod fyllte anlet, det vaakne tenksomme uttrykk, de velutviklede leppene — gjør det sannsynleg, at hodet er ment å forestille «Tor, legemskraftens og den huslege lykkes gud?»

Videre er det naturleg å tenke seg, at hodet kan stamme fra de tider, da den fremmede tros nyomvendte tilhengere gjennomsøkte alle landets bygder for å ødelegge forfedrenes helligdommer. Eieren av dette symbol paa en av hans (og hans ætts) mest avholdte guder har derfor bragt hodet i sikkerhet opp i ødemarken. —

Underskrevne tegner og maler fikk av gaardens nåværende eier, (etterkommer av gjenfinneren), lov til aa fotografere og tegne figuren. Betingelsen var, at jeg ikke måtte fortelle noen om gaarden der hodet oppbevares.

Den skrevne offisielle historie, (som alle kjenner, mer eller mindre), kan jevnføres med smaabølgene paa sjøens overflate. Men da denne skrevne historie jo er blitt til under makthavernes stadige oppsyn, ble intet annet enn hva som passet tillatt aa komme paa pergamentet eller papiret. Denne «kirchlich gesteuerte Geschichtsschreibung», som det saa diplomatisk heter, er derfor i sitt hele opplegg — for en vesentlig del — og i hele sin synsmåte — bevisst historieforfalskning. (Jevnfør: «kongen satt hos, og raadde for hva som skulle skrives.»)

For igjen aa gaa tilbake til sammenlikningen med sjøen, saa er saaledes dens dyp framleis ukjent. Dette hode er en hilsen fra det store, (for det meste), ukjente folkedyt. En av de meget faa ting de nidkjære tilhengere av den nye tro fra Lille-Asia ikke fikk brent.

Vi vet ikke hvilke umaalelege kulturskatter som ble ødelagt; vi vet bare at de var mange og store, særpregede og uerstattelige. De raatnet, mugnet bort, ble hugget opp, eller brent. Runehandskrifter, enkeltvis og hele samlinger, ble brent bare fordi de var skrevet med forfedrenes bokstaver! Haandskriftene behøvde ik-

(Forts. side 8)

Britisk realpolitikk:

(forts. fra side 1)
ning. («Vitneboksen» er åpen for oss alle). «Særlinger», slike som meg, betrakter den moderne ungdoms idealistiske attityder som skritt på den hårde vei til klinisk objektivitet, som faser av «flukt» inn i den ungdommelige innbildnings fagre drømmeverden, som milestener på den knudrete sti til modenhet — kanskje til visdom.

Jeg fordømmer ikke de ungdommens noble drømmer jeg engang frydet meg over, de som fremkaller positi, visjoner og selvoppofrelse. Men jeg hevder bestemt at slike drømmer ikke er noen erstatning for grundig overveiet handling på det personlige eller geopolitiske område — at slike drømmer faktisk er en positiv fare for individet og menneskeheten. De tilsører de farer som truer oss og vekker falske håp.

Slike tanker har blitt fremkalt hos meg og har utkrystallisert seg gjennom lesningen av to litterære arbeider som jeg tilfeldigvis har lest nylig, det ene etter det annet. De er «History of the Second World War. British Foreign Policy in the Second World War. Volume I» av Sir Llewellyn Woodward, en offisiell historiker ved All Souls College, Oxford (Her Majesty's Stationery Office, London, 1970. £ 3.12.6). Den omfatter 1939 til 1941.

«Riding the Storm» av den tidligere britiske premierminister, the Right Honourable Harold Macmillan, som har gått som føljetong i The Times i november og skal utgis av Macmillan, London i 1971. Den dekker begivenhetene i 1956—59 og har således i en viss utstrekning bragt en fortsettelse av det store Woodward-bindet på 640 sider.

Begge burde være obligatorisk lesning for samtids-historikere og for alle som er interessert i aktuelle begivenheter — spesielt innbyggerne på den skandinaviske halvøy, og enda mere venstrefløy-pasifistene og «ikke-volds»-ungdommen.

De vil se hvorledes uklar idealisme i praksis fører til ulykke, hvorledes pasifisme i virkeligheten er selvgivelse, hvorledes det å «vende det annet kinn til» fører til et spark i enden. De vil se at dette å håpe på det beste ikke er noen erstatning for positiv og konstruktiv handling. De vil gjennomskue den moraliseringen som de nordiske folk er så henfalte til og bli klar over

at bitre kjennsgjerninger — ikke teoretiske betraktninger — styrer menneskehetens skjebne. Ikke følelser.

Mange lesere vil starte med å identifisere politikken i de to arbeider som «reaksjonær» eller til og med «fascistisk», men ved nærmere ettertanke tror jeg de vil skifte mening og innrømme overfor seg selv at Woodward og Macmillan beskriver verden slik den er, fri for illusjoner eller utopier, sannferdig. De vil ikke like det de leser mere enn jeg gjør. Det kan til og med hende at de blir sjokkert over den nakne maktpolitikk som dominerer de to perioder. Men slik er livet. Menneskene har tydeligvis ikke skiftet natur i løpet av det siste halve århundre — ikke etter 1918, ikke etter 1945 — slik så mange av oss håpet og kanskje trodde. Tusenårsriket er ikke innen rekkevidde, heller ikke kan det skimtes i horisonten. Mennesket er fremdeles det store rovdyr. Vi lever fremdeles i jungelen — og må handle overensstemmende med det hvis vi skal overleve, idet vi adlyder selvbevarelsens lov som fordom.

Faren for menneskeheten ligger like meget i for sterk reaksjon mot en Bismarcks eller en Hitlers realpolitikk som i en for svak reaksjon. For sterk reaksjon når det gjelder Hitler gjør det vanskelig, for ikke å si umulig, for seriøse politiske partier på høyre fløy å trives for tiden, noe president Nixon og Edward Heath oppdager. De må enten bøye seg for doktrinære fordommer hos det fast forankrede Venstre og dets ungdommelige godtroende fjols eller få dem til å falle til ro. Slik kan viktige problemer i forbindelse med forsvar, handel, teknologi og internasjonalt arrangement ikke ordnes saklig, og det må gripes til halve forholdsregler av ideologiske grunner, alt i den dårlig funderte idealismes navn. Enhver kraftig løsning blir straks møtt med skjellsord som «imperialistisk», «diktatorisk», «rasehets», «fascistisk» eller lignende, noe som svekker lederne på høyre fløy og forkvakler deres beslutninger. Slik er selve den frihet som Venstre forherliger undergravet. Dette har vært den grunnleggende svakheten til Europa og Vesten i tre generasjoner, slik de Gaulle ble klar over.

Woodwards 100 sider (31—131) er nøkkelkapitlene for norske lesere, idet de omfatter forspillet til sov-

jetangrepet på Finland (30. nov. 1939), «vinterkrigen» og dens beslektede fortsettelse, det norske felttog av april-juni 1940.

Det er en rekord i kynisme, dulmet med samvittighetsnag som forsterker snarere enn å mildne hensynsløsheten i britisk (og fransk) politikk i 1939—40 med den nesten totale ignorerende av små nasjoners oppskrytne rettigheter og ukrenkeligheten av internasjonal rett. I denne henseende var anglo-fransk politikk og handlinger ikke mere «moralske» enn det nasjonalsosialistiske Tysklands, kanskje mindre. Sammenligningen er overflødig. Det gjelder også Sovjetsamveldet. De dokumenter og kommentarer som er samlet av Woodward skildrer en nesten ublandet maktpolitikk fra alle tre parter, med de små nasjoner betraktet simpelthen som «lovlig vilt» og en «fin jaktmark» for overherrene når det gjaldt Europas skjebne. Det er et forferdende og beklagelig bilde, men uheldigvis er det riktig, og det er det som teller. Den eneste falske tone er Woodwards spesielle prosedyre for Churchill, noe som kanskje er tilgivelig eftersom forfatteren skrev disse kapitler (I til V) for 20 år siden til offisielt bruk da «personlighetskultusen» av Churchill fremdeles var på sitt høyeste og den store manns egen fargede, ofte unøyaktige versjon av krigsbegivenheter ennå ikke var blitt analysert kritisk.

Kanskje det er grunnen til at Woodward ikke begynner det han kaller «the whole Scandinavian project» (intervensjonen i Finland og Norge) med den opplagte dato, nemlig 3. sept. 1939 da Churchill vendte tilbake til admiralitetet og protokollerte: «Først og fremst glitret (gleamed) Østersjøen» og «Skandinavia, befridd for truslen om tysk invasjon, ville naturligvis bli trukket inn i vårt system med krigshandel, om ikke faktisk inn i å bli medkjemper.» Dette var den virkelige start av «prosjektet». Fra krigens første dag hadde England planer om å trekke de nordiske land inn i en unøytral kontrabandehandel og til og med inn i fiendtligheter som de var dårlig forberedt på, bortsett fra finnene. Tyskerne overveiet ikke engang en slik kurs før admiral Ræder tok det opp med Hitler 10. oktober, og da bare som en motforholdsregel mot alliert intervensjon, noe som ble aktuelt etter den britiske

krenkelse av norske territorialfarvann i Altmarkaffæren 16. feb. 1940 med Norges tomme «verbalprotest» og etterretningsmeldinger om allierte invasjonsforberedelser.

Woodward tar desember 1939 som innledningen til «prosjektet». Slik: «Den britiske regjering overveiet en ekspedisjon til Skandinavia — for å finne en måte å gripe initiativet på. Fra det franske synspunkt hadde en avledning i Skandinavia, som den foreslåtte aksjon på Balkan, den fordel å angripe tyskerne i et område langt borte fra Frankrike. For britene bød en skandinavisk ekspedisjon på en sjanse til å bruke den større bevegelse sjømakten ga dem som middel til å tære på fiendens resurser og skjære av hans forsyninger.»

Min kommentar: Både Skandinavia- og Balkanprosjektet innbefattet å angripe, eller iallfall blande uskyldige nøytrale land direkte inn i krigen — og ikke i første rekke tyskerne. For det annet var begge prosjekter planlagt for å holde krigen så langt borte som mulig fra de allierte og isteden å fremskynde fiendtligheter på nøytrale territorier og samtidig å legge beslag på deres handel. Så helt fra begynnelsen av Woodwards betretning hadde de alliertes egeninteresse første prioritet og de nøytrales rettigheter og sikkerhet ble underordnet eller ignorert til fordel for hensynsløs krigførende storstrategi.

Woodward fortsetter: «Foranledningen, eller rettere sjansen som frembragte dette skandinaviske prosjekt var, stort sett, det russiske angrep på Finland (30. nov. 1939) og den sterke finske motstand i de første faser av felttoget. Finnene kunne ikke holde ut i det uendelige uten alliert hjelp. Det ville vært usannsynlig at de allierte ville ha følt det berettiget å ofre noen av sine resurser på Finland, trass i deres sympati for den finske sak, og risikere en krig med Russland, hvis det ikke hadde foreligget andre overveielser av stor betydning. De allierte kunne bare nå hovedoperasjonsfeltet i Finland ved å passere gjennom Norge inn i det nordlige av Sverige. Tvers over denne rute lå malmfeltene i Kiruna og Gällivare. Disse felter var en av hovedkildene til tyske forsyninger.»

Min kommentar: De allierte var således ikke innstillet på å gi militær hjelp av noen betydning til finnene, men likevel ville de bruke dem i ytterste utstrekning som et tomt påskudd til å bemektige seg Sveriges jernmalmfelter og til med

makt å blokere legitim eksport fra Narvik. Dermed inviterte de til tysk gjengjeldelse i denne sak av «stor betydning» og ipso facto forandre Norden til en hovedkrigsskueplass mellom finnene og de allierte på den ene side og tyskerne, kanskje også russerne, på den annen.

Woodward: «Før det russiske angrep på Finland hadde det vært visse overveielser med hensyn til å stoppe forsyningene fra Narvik ved hjelp av et minefelt, men et forslag om å landsette tropper i Norge og transportere dem videre til Sverige ble aldri overveiet. Norge og Sverige ville ha nektet å tillate et brudd på deres nøytralitet, noe som med sikkerhet ville ha blanded dem inn i krig med Tyskland. Følgelig skjenket man ikke noen tanke på de fornødenheter en slik ekspedisjon ville kreve eller på de eventuelle mottrekk fra Tyskland. Etter den russiske invasjon i Finland forandret omstendighetene seg. Nasjonenes Forbund hadde bebyndigete sine medlemmer til å yde finnene hjelp, så følgelig ville det ikke bli noen legal krenkelse av norsk eller svensk nøytralitet hvis allierte styrker passerte gjennom skandinavisk territorium inn i Finland.»

R. H.: Eftersom jernmalm var en «overveielse av stor betydning» er det da tenkelig at Tyskland ikke ville reagere kraftig mot det foreslåtte minefelt? Etter tre måneder med det baltiske «lysglimt» må Churchill i Admiralitetet og the Cabinet Military Co-ordination Committee som han presiderer over ha blitt klar over at Tyskland ville treffe motforholdsregler. Woodward sier faktisk at Britannia og Frankrike helt fra «Skandinavia-prosjektet» ble startet forsøkte å finne en måte å «gripe initiativet» på og å angripe tyskerne i et område langt borte fra Frankrike. Minefeltet var tydeligvis betraktet som en provokasjon som uttrykkelig hadde til hensikt å bringe tyskerne til kamp i Skandinavia og således å styrte de lokale innvånere ut i krig.

Med hensyn til Nasjonenes Forbunds autorisasjon til «å yde finnene hjelp», så lar den allierte bruk av denne resolusjon som rettferdiggjørelse av troppebevegelser «gjennom skandinavisk territorium» seg ikke forsvare, da de allierte ikke ville ha følt det berettiget å ofre noen av sine resurser på Finland, og å risikere krig med Russland, hvis det ikke hadde vært for ytterligere «overveielser av stor betydning» (de svenske jernmalmfelter på veien). I denne hen-

Likvideringene — —

(Forts. fra side 5)

smell, og de la merke til at to menn hoppet av og forsvandt i mørket. Trikken ble stanset og man fant Walter Pedersen hårdt såret. Han ble bragt til Haukeland Sykehus, hvor han kort etter døde.

Kilde: «Norsk Tidend» nr. 89 (425), LONDON lørdag 4. november 1944, side 1.

Pedersen, Walter ble henrettet av en «hjemmefrontdomstol». (!) Anklagen lød på «angiveri». Fullbyrdelsen av dommen skjedde i Bergen. «Borgerlig likvidasjon.»

Kilde: Den illegale avis «Fritt Land.»

31. Brynhildsen, Gunnar Oddvar, 22, Drammen.

Politiløytnant i Drammen politikammer Gunnar Oddvar Brynhildsen ble den 6. januar 1945 kl. 16.45 drept av ukjente menn utenfor sin bolig ved Lierstranden. (Den borgerlige hjemmefront). Brynhildsen var fra Horten. Han ble 22 år gammel.

Kilde: «Norske Nyheter», London 7. febr. 1945.

32. Lensmann Gunnar Schau 35, Øymark.

«Stockholm NTB: Lensmann Gunnar Skou i Øymark ble forleden skutt, blir det meldt fra Oslo til svenske aviser. Det opplyses at han var tilkaldt for å undersøke noen dyr som var tjuvslaktet, og mens han holdt på med dette, kom det 3 menn tilstede som skjøt ham. Dette med «tjuvslaktet» var tydeligvis arrangert for å lokke lensmannen i en felle, het det, og det er neppe noen tvil om at han ble skutt av politisk årsak.»

Smaalenenes Amtstidende nr. 68, Halden, onsdag 21. mars 1945: Lensmann Schau i Øymark ble snikmyrdet av banditter mandag (19. mars s. m.). De hadde opptrådt som tyvslaktere og derved lagt en felle for ham.

Mandag ved middagstider ble det utført et gement mord. Den 35 år gamle lensmann Gunnar Schau ble under utførelsen av sin em-

som førte til «vinterkrigen». I desember var den samme frykt et gjennomgangstema i sovjetpropagandaen.

Woodwards kapitel II, section ii og fremover, dokumenterer bakgrunnen for utbruddet av «vinterkrigen», slik den ble håndtert av de allierte, og dens fortsettelse, det norske felttog, som vil bli gjennomgått i en ny artikkel.

Ralph Hewins

bedsplikt skutt ned fra bakhold, da han var på heimvegen.

På en mindre gård som ligger omlag 3 km fra Ørje og 5 km fra grensen, oppdaget folkene da de kom i fjøset om morgenen, at en kvige var borte. De fant den omsider bak låven, slaktet og flådd. Det underlige var at gjerningsmennene hadde tatt svært lite av kjøttet med seg, bare det beste av lårpartiene. Forøvrig var det klart nok at øvede folk hadde vært på ferde, for alt var fagmessig gjort.

Det var også en annen omstendighet som fortjener oppmerksomhet. Denne gården har ikke hund, men telefon, hvorimot nabogården har hund men ikke telefon. Dette må bandittene hatt kjennskap til. Da gårdsfolkene oppdaget at kvigen deres var tjuvslaktet, ringte de straks til lensmannen. Han kom hurtigst mulig og sykkelende. Etter å ha befart gjerningsstedet, foretok han undersøkelser i terrenget omkring for om mulig å oppdage spor etter gjerningsmennene. Ved 11-tiden kom han tilbake til gården, og ved 12-tiden kjørte han derfra. Bonden på gården ble stående og se etter ham en stund. Han så da at lensmannen steg av sykkelen, der vegen går opp en bakke, og like etter hørte han to skudd. Samtidig så han tre karer springe fram fra skogholtet, der de hadde ligget i bakhold og ventet på ham. Et tredje skudd ble avfyrt hvoretter de forsvant i retning av svenskegrensen med lensmannens dokumentmappe.

Legen ble tilkalt av bonden, som hadde vært vitne til snikmordet, men det var intet å gjøre. Døden hadde inntrått momentant. Politiet fra Halden har foretatt etterforskning. Alt tyder på at bandittene hadde lagt en felle for lensmann Schau, i den hensikt å drepe ham.

Lensmann Gunnar Schau var ansett som en meget dyktig politimann. I 10 år hadde han tjenestegjort i Askim som sådan, inntil han den 1. januar i år ble ansatt i Øymark. Han etterlater seg hustru og et lite barn. —

«Norske Nyheter», London, 21. mars 1945: Schau, lensmann i Askim, ble mandag den 19. mars 1945 likvidert i Askim av to ukjente menn.

33. Lau, Henry, 26, Drammen

Politimann, medlem av Nasjonal Samling. Lau ble funnet død på en gate i Drammen i oktober 1944. Dødsårsaken var slag i ho-

det med en stump gjenstand. Man antar at noen har passet ham opp, da han var på veg hjem fra politistasjonen etter endt tjeneste.

Henry Lau ble 26 år gammel. —

Kilde: «Norske Tidend», London, 7. okt. 1944.

34. Et ikke identifisert offer ennå

N.N. 17. april 1945: Stockholm NTB.

T.T. melder fra Oslo at man mandag morgen fant en mann liggende skutt i Våler ved Moss. Han var drept av 5 revolverskudd.

Hans legitimasjonspapirer var blitt fjernet, men av politiet «identifisert» som et tidligere medlem, visstnok lagfører i vaktstyrken på Gimle. —

35. Flesland, Alf

Født i Fana ved Bergen 27. juni 1915, død 12. februar 1945. Ble skutt ned på åpen gate. Arbeidsgaten ved Morgenbladet i Oslo. Likvideringen oppgis utført av Milorgs sikringstjeneste. Gjerningsmennene oppgis å være A.G. og E.B. —

Kilder bl. a.: «Fritt Land» nr. 19, onsdag 14. 2. 1945. — Her er opplyst at ved skuddsalven i A-gaten ble en eldre mann skadet. Han avgikk senere ved døden på grunn av skaden. —

36. Sandbekk, Ivar, Oslo

Skutt ned i Kongens gate, Oslo, torsdag 7. desember 1944.

Kilde: «Fritt Land» nr. 11, Mandag 11. desember 1944.

37. Lensmann Georg Stange, Sem

Lensmannen i Sem ble søndag aften 24. september 1944 myrdet av to menn fra komm.-gruppen i strøket. Lensmann Stange var født 1905, kst. 1941, adresse Tønsberg. Han hadde en gasje — 3050—2800,—.

Kilder: «Fritt Land» nr. 78, 27. september 1944 og Statskalenderen for 1943-44.

38. Søgaard, Johannes Sverre, Lørenskog

39. Søgaard, Odd Tiedemann, Lørenskog

I følge svenske pressemeldinger ble brødrene Søgaard drept. De var begge ansatt i statspolitiet. Dødsfallene ble avertert i norske aviser. Det heter her at de plutselig ble revet bort.

Kilde: NTB (Stockholm 8. august 1944.)

40. Svartebekk, Jarle

Tjenestemann i politiet, myrdet av «Osvaldgruppen». I referatet fra bisettelsen ble

det sagt at Jarle Svartebekk ble skutt av politiske grunner. —

Kilde: «Norske Nyheter», London, 9. januar 1945.

41. Lensmann Jørgen Falster Røring, Eidanger

Stockholm — NTB 9. 4. 1945: Ifølge meldinger fra Oslo ble det lørdag formiddag begått et politisk mord i nærheten av Porsgrunn, idet lensmann Jørgen Falster Røring fra Eidanger ble skutt på vei til sitt kontor.

«Norske Nyheter» meddeler 9. april 1944 blant annet at Røring var medlem av N.S. og hirdmann og at han ble ansatt i Eidanger som lensmann under okkupasjonen. Røring var født i 1907.

Rudolf Hess' — —

(Forts. fra side 1)

svarte med et brev i det forfalskede navn av hertugen av Hamilton, en av de personer man i Tyskland trodde favoriserte separatfred. Et av disse brever inneholdt ifølge Merker en invitasjon til Hess til å besøke Britannia.

Merker avslører også at Hess' ankomst ikke var uventet. Tvertimot ble han på sin flyvning over Nordsjøen forsynt med en eskorte av RAF-fly og en mottagelseskomité bestående av britiske embetsmenn og medlemmer av Secret Service ventet for å hilse ham velkommen i nærheten av landstedet til hertugen av Hamilton.

Boken forklarer derfor hvorfor Hess foretok misjonen i fullstendig tro på fritt leide, viss på at han ville bli tillatt å vende hjem når forhandlingene var avsluttet. Den forklarer også hvorfor Churchill skrev i sine memorarer: «Når jeg tenker tilbake på hele historien er jeg glad for at jeg ikke er ansvarlig for den måte Hess har blitt og blir behandlet på. Han kom til oss av egen fri vilje og, skjønt uten fullmakt hadde han en slags egenskap av en sendemann.»

Historikere vil glede seg over å ha til rådighet en bok som i et kvart århundre har vært begravet i glemselen.

Månadsbladet

FRIHUG-

Upolitisk og romsynt organ for sunn og nasjonal kultur, med artiklar om helse- og samfundsspørsmål, spennende fylgjetongar, dikt m.m. Fritt ordskifte om dei mest ulike emne: — Årspris kr. 30,-. Postgiro for bladpengar 80 821. Prøvenr. mot kr. 2,50 i frim.

Utgjevar: Erling Seim,

K i n n

For ungdommen

(Forts. fra side 4)

teatret, derav den ene fast, ble så oppflammet av forestillingen at de også kastet klærne og styrtet inn på scenen for å delta. Og ingen lot til å ha noe å innvende mot denne forsterkning — hvis de da oppdaget at noe var galere fatt enn vanlig i det heletatt. Teatersjefen, som er ansvarlig for profaneringen av Den Nationale Scene, oppdaget naturligvis intet før Odd Eidem avslørte skandalen i VG.

Vi er ingenlunde snerpete, men når den kommersielle pornografi får innpass på tidligere seriøse teatre med kunstnerisk tradisjon bak seg, da må det sies stopp. Og forstår ikke teatersjef Knut Thomassen rekkevidden av det han foretar seg selv etter skandalen nå sist, så bør han fjernes omgående.

N.

(Høyre — venstre)

set utviklingen videre i sosialistisk retning.

Hvis ikke verdenskrigen hadde kommet, ville 30-årenes nasjonale bevegelser muligens vokset seg sammen til en virkelig folkereising med Nasjonal Samling som kjerne. Men det gikk dessverre ikke slik. Krigen brøt ut, og også vårt land ble dratt inn, Winston Churchill allierte seg med «fanden», og de norske «høyrekrefter» allierte seg på samme måte med marxistene, mot Vidkun Quislings forsøk på å skape en fast, nasjonal front. Resultatet måtte bli som det ble: Ute i verden en stadig drakamp, hvor «demokratene» i vest blir drevet fra skanse til skanse av «folkedemokratene» i øst. Og her i Norge, som nevnt, en stadig «utvikling» i marxistisk retning. Riktignok fikk de «borgerlige» en ny gjestingstid i 1965. (Hvem skulle trodd det 20 år i forveien?) Men de kjente den ikke, og fra 1973 må vi nok regne med at «borgerlig» politikk er ute av sagaen.

Nå kan det innvendes at det store flertall av det norske folket slett ikke er marxister. Riktig -, og gudskjelov for det! Men allerede i dag kan vi iaktta hvorledes mange oppriktig nasjonale mennesker blir trent ut til ytterste venstre, bare fordi det ikke fins noe annet alternativ til dagens kjerringpolitikk. (Unnskyld uttrykket, alle kloke, dyktige og omsorgsfulle kjerringer i by og land!) Høyrenavnet har ikke lenger noen appell til massene, og det norske høyre har heller ikke noe alternativ til sosialismen.

Stalins datter Svetlana Allilujeva uttalte i et fjernsynsintervju for en tid siden,

EN GLEDELIG BEGIVENHET

åpner iallfall det nye år med. Vi meddelte før jul at vår svenske kollega FRIA ORD hadde måttet innstille etter like lang virksomhet som FOLK OG LAND. Men sannelig har ikke bladet dukket opp igjen og forteller at det likevel kommer til å fortsette. Riktignok vil det fremtidig bare komme med ett nummer i måneden, men det er trass i alt bedre enn den absolutte taushet i et Sverige som så sårt trenger en manende nasjonal røst i den oppløsningens tid det gjenomgår.

*

FREMMEARBEIDERNE OG NORDEN

Vel har vi også her i Norge våre problemer med den import av fremmedarbeidere som bedrives i storindustriens og overflodssamfundets navn, og det er vel all grunn til å frykte for hva det kan utvikle seg til i vårt sinn- syke demokrati, men så ilde som i de andre nordiske land er det dog heldigvis ikke. Den danske nasjonale publikasjon «Budstikken» forteller således at den danske utenriksminister Poul Hartling under et besøk i Tyrkia nylig har underskrevet en avtale om import av

edleste og reneste karakteregenskaper, må settes i ledende stillinger. Til denne utvelgelsesprosess er det parlamentariske demokrati ubrukbart. Her blir nemlig de særmerkte personligheter, de som skiller seg ut fra massen, hurtig og effektivt silt fra, og tilbake blir de mest servile og middelmådige, partislavene og masse-menneskene.

I de kommunistiske land har det skilt seg ut en elite av dyktige, men hensynsløse partifunksjonærer som styrer i «folkets» navn. I «Det Tredje Rike» tok man bevisst sikte på å skape et førerskikt av modige, trofaste og offervillige soldater og partimedlemmer. Partiet og soldattjenesten skulle være forskolene for deltakelse i statens styre.

Innenfor et harmonisk folkesamfund kan utvalgsprosessene ikke foregå «naturlig», etter prinsippet den sterkeste rett. Det vil nemlig gå ut over den følelse av samhörighet som fram for alt må skapes og styrkes. Utvalget må settes i system, organiseres og drives etter vitenskapelige metoder. Et «statsbærende parti» med et idealistisk program, et program som helt utvetydig bygger på Guds egen lov —, et slikt parti kan naturligvis brukes som «forskole». Men det skulle neppe være nødvendig. «Jeg kjenner bare ett parti, og det er det norske folk,» sa han, den mest misstkjente mann i norsk historie.

Men heller ikke hans ord og meninger må være bindende for dere unge. Husk: Det er det tjuende århundres ideer dere skal utforme —, byggesteinene for et samfund som hører det tredje årtusen til.

ca. 30 000 tyrkere på vårparten. De skal ha samme sosiale rettigheter som danskene selv og de skal naturligvis skaffes hus på bekostning av dansk ungdom som lider like sterkt under bolig-nød som den norske. Og tyrkerne kommer ikke alene, de skal ha med seg hele familien. Måtte Vårherre bevare Norden og befri det for dets blinde demokratiske villedere!

*

OG DISSE KIRKENS TJENERE

som sverger til Det gamle Testamente, hva har de å si til sitt forsvar når de også åpent eller mere dulgt godtar og velsigner raseblandingen, i strid med 5. Mosebok, 23-2? For der heter det da vitterlig i lov om opptagelse i Herrens menighet m.v.: «Ingen som er født i blanded ekteskap har adgang til Herrens forsamling, enn ikke i tiende ledd har hans avkom adgang til Herrens forsamling.»

*

I ALT SKRÅLET

omkring dommene over de baskiske terrorister kan det ha sin interesse å nevne at den nye militæravtale mellom USA (NATO) og Spania nå har trådt ikraft. Spania får etter denne (som betal-

Mannshodet —

(Forts. fra side 5)

ke aa inneholde noe om den hedenske tro, de ble brent i alle fall. Saa planmessig og grundig gikk den fremmede tros tilhengere fram gjennom aarhundrene, at det norske folk, (likesom de øvrige europeiske, unntatt hellenerne og romerne), no er helt uvitende om den store kulturskatt de engang eiet og som var felleseie.

*

Denne uvitenhet er tilsiktet, og selvsagt en ønsketilstand for dem som gjennom de siste 1000 aar (eller saa) har forført (og fortsatt forført) vaart folk bort fra dets opprinnelege livsgrunnlag, biologisk som mytologisk. — Kfr.f. eks. ødeleggelsen av Snorrebauteaen i Slottsparken). — !

For den som verdsetter det ekte, det rotnorske, representerer hodet en av de verdifulleste komponenter i fortidens kulturliv. Ett meget sjeldent symbol av religiøs verdi. —

Nils Fliflet

ing for støttepunkter) 63 millioner dollar som militærhjelp, løpene i fem år. Dertil kommer kreditter for 120 millioner dollars. Spania skal bl. a. kjøpe 36 phantom-kampfly og får leie 5 torpedojagere og 2 u-båter.

*

ADOLF HITLER

I løpet av få uker var Eirich Kerns siste bok om «Adolf Hitler und Seine Bewegung» utsolgt. Det kommer imidlertid snart et nytt opplag av denne høyinteressante bok som skjærer tvers gjennom alt vrøvl og all krigspropaganda og nøkternt forteller sannheten om den tyske parifører, både positivt og negativt. I et senere bind vil forfatteren skildre statsmannen Adolf Hitler.

*

TVILSOM MOSKVA-ROS

Det sovjetiske partiorgan Pravda har påny oppfordret Japan til å oppgi «revansjistiske» territoriale krav til Sovjetsamveldet. Det japanske krav om tilbakelevering av Kurilene minner om «de fullstendig bankerotte posisjoner» til den tidligere Bonn-regjering, som likeledes tok sikte på revisjon. Nå tjener imidlertid Bonn ved avtalene med Moskva og Warzava «fredens og sikkerhetens sak».

KRISTNE VENNER

Har du lyst til å treffe gamle venner i et åpent miljø? — Kristne Venner møtes den første fredag hver måned i Colletsgate 43. Etter en tale er det bevertning og anledning til selskapeleg samvær.

Møtetid kl. 19.15

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4

Telefon 37 76 96

Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontoret stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Abonnementpriser:

Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 30,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 60,— pr. år, kr. 30,— pr. halvår.

Bruk postgiror.: 16 450

Løssalg kr. 2,—

Utgever A/S FOLK OG LAND